

САЛЕЦКИЙ Пётр Васильевич

Кругом в природі рівновага,
Земля, живий то організм.
До неї має бути повага,
А не людський наш егоїзм.

Радієм, винахід зробили,
Щоб краще жити нам було.
Живого скільки загубили,
Що за законами жило.

На цій планеті ми чужі,
І тут з'явилися випадково.
Ведем себе як ті бомжі
І все руйнуємо навколо.

В гармонії усе живе,
Ніхто нікому не мішає,
Людина ж так себе веде:
Немов нічого тут не знає.

Ми кажем розум у нас є
І робим висновки з моралі.
А жити гірше все стає,
І що робити будемо далі?

Ми ставим вище всіх себе,
Що ми істоти розумові
Куди ж той розум нас веде
Коли всі дії помилкові.

В природі все переплелось,
Одне доповнює другого,
А ми з усім тим боремось,
І місця тут не маєм свого.

І якщо розум у нас є,
То як же так не розуміти,
Що ми руйнуємо своє,
І де ми потім будемо жити.

Земля не може залічити
Тих ран, яких ми нарobili.
Мабуть не тут ми мали жити,
Сюди нас просто підселили.

Нас манять незвідані далі,
Ми рахуємо себе як бували.
Скрізь свого носа суємо,
Ради вигоди щось зіпсуємо.

На землі ми вже перерили,
Під водою були, небеса засмітили
Почали вже на Марс зазирати,
У надії, що можна там рай заснувати.

Місяць давно у нас під прицілом,
Багаті себе уже тішать наділом.
Там починають ділянки купляти
Щоб від правосуддя туди утікати.

Та поки що в нас один є суддя
Він їх дістане із відтіля.
Ніхто ще не зміг його підкупити
Яма мала, щоб туди все зложити

У кожного у серці місце є,
У кожного своя дорога,
І кожному відміряно своє,
І всі надіються на Бога.

Надії наші сповнені бажань
Ми хочемо багато і відразу,
Та завжди переходимо ту грань
І руки зводимо щоразу.

Слідкуємо щоб нас не обманули,
І завжди було чисто під порогом.
Про місце що у серці ми забули
Де можемо зустрітися із Богом.

На світі є планет багато,
Але одна із них - Земля.
Вона за вищим повелінням
Людей до себе прийняла.

У давні ті часи далекі,
Коли боялися богів,
На ній жили Адам і Єва,
Не маючи іще гріхів.

Землею Бог розпорядився,
Кругом гармонію зробив.
Ніщо нікому не мішало,
Ніхто нікого не гнітив.

У мирі всі жили в спокої
І звір за звіром не гонив,
Лишень одне категорично
Господь людям заборонив.

Заради ж їхньої турботи,
І Бог цього дуже хотів,
Щоб у раю вони не брали
З одного дерева плодів.

Спливали дні, минали роки,
Вони жили собі нівроку.
Та якось Бог їх полишив,
І чорт до Єви підступив.

Коли вони цей плод вкусили,
Пізнали зразу ж наготу,
Заволоділа ними заздрість
Й забули Божу доброту.

І почалися негаразди
Із тих далеких нам часів:
Диявол спокусив людину,
А Бог нам того не простив.

І так живемо у спокуті
Під тягарем старих гріхів,
І Землю ту, що була раєм,
Гриземо із усіх боків.

Ліси зрубали на будови,
З землі дістали, що могли,
Всю воду геть ми забруднили
І рибу з'їли до ікри.

Ми так звели все до кончини,
Занапали увесь рай
Заради яблука одного,
Яке сказав Бог: "Не чіпай".

Сяє із неба проміння величне,
У ньому надія і доброта -
Це твориво Боже. Наше спасіння -
Впустити у душі Ісуса Христа.

Тисячу років ми боремось ревно,
І є в нас надія одна,
Немає нічого вічного в світі -
Вічна лишень боротьба.

Нас полонили діявольські слуги,
Щоб роз'єднати віру єдину.
Ті, що розіп'яли Господа Христа, -
Хотять розіп'ять Україну.

В їхніх стараннях межі немає,
В діяннях у них - лицемірство й обман,
В їх арсеналі - блуд і розпуста,
П'янство, безвір'я і різний дурман.

Ми вже не знаєм, що нам робити,
Душі скалічені вкрай,
А ті сатрапи все обіцяють,
Що виведуть нас вони в рай.

З надією очі ми зводим до неба,
Де ж осяйна благодать?
Скільки ще мук і терпіння з нас треба,
Щоб довгожданну свободу дістать?

Згадуем Бога, коли для нас важко,
Місця в душі для Ісуса нема,
Із сатаною боротись не хочем,
Ну, а за що нам пошле Бог добра?

Татьяна Никифорова "Выход"

Батькам на родість народився.

Коли до школи ще ходив,
У небо часто він дивився.
Його до себе Бог мавив.

Він бачив там казкові хмари,
В думках собі фантазував.
До нього ангели злітали
І він із ними розмовляв.

І в час таких видінь чарівних
На нього з неба йшло тепло.
І він радів, коли подібних
З ним більше випадків було.

Він це сприйняв як поклик долі,
Відчув покликання своє,
Він підкорився Божій волі
Й себе служінню віддає.

Він прославляє вчення Боже,
Благословляє нас усіх
І прихожанові поможе
Спокутать перед Богом гріх.

Дивлюсь у вікно

І сум огортає,
Як швидко оте
Життя пролітає.

Дощ б'є у скло,
З дерев листя опадає,
В морщинах чоло,
І сльоза підступає.

Не знав я малим,
Як жорстоке життя,
Все було новим -
Ще не мав поняття.

І от, на порозі,
Назад подивився,
Змарнів у дорозі,
А чого я добився.

Боровсь за життя
Хотів щось доказати,
Та черствість буття
Не зміг подолати.

На себе взяв відповідальність,
Щоб Бога ми усі молили.
Ми бачимо, яка реальність.
І що б без нього ми робили?

До нас несе він Боже слово,
Єднає нас з усім святим.
І ми усі безпомилково
Ідем до Бога разом з ним.

І, як вожак ключ журавлиний,
Нас підіймає в небеса.
Нехай же буде він щасливий
Й душею чистий як роса.

Нехай він Бога прославляє
І проповідує святе,
В поривах скверних нас спиняє,
Ми будем вдячні всі за те.

Ми щастя й долі в Бога просим.
Хай буде мир і доброта.
До неба руки всі підносим
За многі-многі літа!